

[Tørnæs]

regeringen har iværksat, at det nu endelig er lykkedes at få vendt udviklingen væk fra den økonomiske afgrund. Der lyder da også anerkendelse af regeringens politik fra flere sider, også uden for landets grænser, sidst i OECDs nylig udkomne rapport.

Regeringens politik er stort set blevet gennemført med støtte fra det radikale venstre og fremskridtspartiet. Det er der grund til at respektere de 2 partier for. Der er imidlertid grund til samtidig at udtrykke skuffelse over socialdemokratiets holdning. Bortset fra enkelte sager har socialdemokratiet ikke været indstillet på at medvirke og gøre sin indflydelse gældende. Det gælder især med hensyn til den økonomiske politik. Jeg synes, det er meget bekymrende, at landets største parti ikke ønsker at medvirke til at genoprette økonomien. Det er naturligvis ekstra trist, når der nu er et økonomisk opsving i gang. Man kunne måske have forventet, at socialdemokratiet følte en særlig forpligtelse over for den danske økonomi.

Det er ligeledes meget bekymrende med den holdning, socialdemokratiet nu indtager i udenrigs- og sikkerhedspolitiske spørgsmål. Daværende statsminister Jens Otto Krag sagde engang: man har en mening, til man får en ny. Det blev han angrebet for, jeg mener med urette. Langt værre nu, hvor parolen i socialdemokratiet synes at være: man har en holdning, til det er bekvemt at antage en ny.

Til trods for at det bestemt ikke har været populære foranstaltninger i traditionel forstand, denne regering har fået vedtaget, så er der stor forståelse i brede befolkningskredse for nødvendigheden heraf. Regeringen har fået det bedste håndslag på, at det forholder sig sådan, ved at arbejdsmarkedets parter er enedes om en overenskomstfornyelse, der stort set ligger inden for de rammer, regeringen har anbefalet. Det er således en aftale, der er med til at understøtte den politik, regeringen fører. Arbejdsmarkedets parter har for længst indset, at moderate lønstigninger og mindsning af skattetrykket er den bedste vej til reallønsfremgang. Efter lang tid med faldende realløn kan vi nu konstatere, at det er lykkedes at sikre reallønnen. Det er selvsagt kedeligt i den forbindelse, at et folketingsflertal vil forhindre, at den skattelettelse, som regeringen bebudede, hvis arbejdsmarkedets parter vedtog overenskomster, der

holdt sig inden for rimelige grænser, gennemføres.

Den økonomiske politik, regeringen har lagt op til, ikke mindst det kraftige rentefald, som allerede er blevet resultatet af denne politik, et rentefald af en størrelsesorden, som næppe nogen havde forestillet sig for 8 måneder siden, da regeringen tiltrådte, har givet begrundet optimisme i befolkningen og i erhvervslivet. Rentefaldet og ikke mindst indsnævringen i renteforskellen over for udlandet giver klar grobund for en styrkelse af erhvervslivets konkurrenceforhold, hvilket allerede har givet sig udslag i en ikke uvæsentlig investeringslyst på flere områder, herunder i byggebranchen og i flere eksporterhverv.

Der er ingen grund til at give det spirende opsving unødige vanskeligheder ved at tale negativt om det. Det er vigtigt, at vi af al kraft understøtter de positive tendenser, der er i gang, understøtter, at der kommer mere gang i erhvervsinvesteringerne. Erhvervsstøtteordningerne yder deres bidrag hertil. Det er vigtigt, at erhvervsstøtteordningerne medvirker til at forbedre konkurrenceevnen og investeringerne, at skabe ny produktion og udvikling. Det er lige så vigtigt, at ordningerne ikke medvirker til at fastholde for længe forældede produktionsformer, der ikke længere er konkurrencedygtige.

Venstre er tilfreds med, at det er lykkedes at gennemføre lempelser for selskabsjede virksomheder ved ændring af hovedaktionærbeskatningen og lempelser med hensyn til at omdanne privatejede virksomheder i selskabsform, men vi er på den anden side meget overbeviste om, at de små virksomheder har det allersværest, og vi er derfor af den opfattelse, at der er behov for, at der gøres en særlig indsats for disse virksomheder. Det er venstres opfattelse, at vi i fremtiden må have udlignet nogle af de skattemæssige uligheder, der er for de mindre virksomheder, især privatejede foretagender. Disse uligheder kan for en stor del afhjælpes ved etablering af en konjunkturudligningsfond.

Desværre må vi se i øjnene, at der også på grund af den store tilgang til arbejdsmarkedet i de nærmeste år vil være en alt for stor arbejdsløshed. Varig afskaffelse af arbejdsløsheden tilvejebringes kun ved at give virksomhederne mulighed for at beskæftige flere gennem øget produktion.